

Arrest

nr. 164 289 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2015 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod van 8 jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/11/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

□ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 21/10/2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve 6 maanden effectief.

De vrouw van betrokkene heeft de Nederlandse nationaliteit. Echter, deze inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn vrouw kan zich begeven naar Egypte. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Egypte geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene kreeg op 02.03.2009 een attest van immatriculatie naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging met zijn echtgenote [L.G.] geboren op 02/04/1989 onderdaan van Nederland. Op 12/07/2011 werd er een einde aan zijn verblijfsrecht gesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 26/07/2011. Op datum van 25/08/2011 diende betrokkene beroep in bij de RVV tegen bijlage 21. Bij arrest van 21/10/2011 door de RW werd het beroep definitief verworpen. Op datum van 01/12/2011 kreeg betrokkene een nieuwe termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 01/12/2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 10/04/2012. Deze beslissing is op 03/05/2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft op 13/10/2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 13/10/2014. Deze beslissing is op 28/10/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Op 14/05/2012 heeft betrokkene een eerste asielaanvraag ingediend. Deze asielaanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 21/08/2014. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 21/08/2014. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13qq) gekregen op 29/08/2014, geldig 30 dagen.

Op 13/01/2015 heeft betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend . Deze asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS op 04/02/2015. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 04/02/2015. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV. Beroep werd verworpen op 11/05/2015 Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13qq) gekregen op 13/02/2015, geldig 15 dagen. Op datum van 19/05/2015 kreeg betrokkene uitstel tot verlaten van het grondgebied geldig tot 29/05/2015.

Betrokkene werd op 07/10/2014 door de gemeente van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig

vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

*“Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet
Schending van de materiële motiveringsplicht
Schending van het redelijkheidsbeginsel*

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

*“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn
(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)*

II. 1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.] De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen 'uitgezeten'.

II.1.3. Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet 'uitzitten'.

Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg.

*Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht en Strafprocesrecht*, 2009, Antwerpen, Maklu, p.17):*

"Bijzondere preventie

De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen.

Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering."

II.1.4. Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Anders zou het uiteraard zijn mocht verzoekende partij net een inbreuk op de openbare orde gepleegd hebben en mocht verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten, quod non in casu.

II.1.5. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, vierde lid, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting schendt."

2.1.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt in essentie dat uit het feit dat hij de gevangenisstraf thans heeft ondergaan, hij geen gevaar vormt voor de openbare orde. Onder verwijzing naar rechtsleer in verband met de preventieve functie van het strafrecht, betoogt hij dat uit het feit dat hij de straf die de strafrechter noodzakelijk heeft geacht om te voorkomen dat hij een nieuwe inbreuk op de openbare orde zou plegen, heeft uitgezeten, dat hij geen gevaar voor de openbare orde meer vormt.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de door verzoeker aangehaalde monografie (C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht en Strafprocesrecht*, 2009, Antwerpen, Maklu) geenszins blijkt dat de bijzondere preventieve functie van het strafrecht de enige reden is waarom een bepaalde straf wordt opgelegd. Het betreft immers slechts een van de functies die volgens de zgn. "klassieke theorie" aan het strafrecht kunnen worden toegedicht, naast de functies van algemene preventie, vergelding en resocialisering. Bovendien mist verzoekers betoog feitelijke grondslag, nu uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat hij op 21 oktober 2015 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor vijf jaar, zodat minstens het deel van de straf waarvoor uitstel werd verleend, nog niet is verstreken. Hoe dan ook is een staat het een administratieve overheid bij het beoordelen van het risico op schending van openbare orde niet gebonden door de strafmaat die werd opgelegd door de strafrechter.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Verzoeker betoogt dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde omdat hij zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten en de gemachtigde de preventieve functie van de gevangenisstraf uit het oog zou hebben verloren.

In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van 8 jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij. Verzoeker betwist niet te zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor vijf jaar, behalve zes maanden effectief. Hij verwijst in algemene bewoordingen naar de preventieve functie van de gevangenisstraf en het feit dat hij de straf heeft uitgezeten zodat hij thans geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. Verzoekers vage argumentatie volstaat geenszins om te laten vaststellen dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoeker, zelfs na het uitzitten van zijn gevangenisstraf, een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en daarmee artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zou hebben geschonden, en al evenmin om aan te nemen dat het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar in de gegeven omstandigheden kennelijk onredelijk is. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die daar anders over zouden doen denken.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Hij licht het middel toe als volgt:

“II.2.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.] De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.2.2. Artikel 74/11, §1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd kan worden, indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact (inreisverbod van 8 jaar!) meent te moeten nemen.

Zeker al niet als verwerende partij op de hoogte is van het feit dat zij nog steeds getrouwd is met een Unie-burger.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de relatie die verzoekende partij onderhoudt met haar Nederlandse echtgenote. Zo blijkt uit de verklaring van verzoekende partij dat zij sedert 2008 in België wonen, dat zij zes maanden verwijderd was van het termijn om de Belgische nationaliteit, dat zij hier steeds gewerkt heeft, dat zij werd opgenomen voor een depressie en dat zij tot op heden nog steeds getrouwd is met mevrouw Lido Gigi (Cfr. Stuk 3).

Door louter de relatie van verzoekende partij te vermelden, zonder rekening te houden met deze relatie, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

Ook de medische elementen (aanvraag 9ter) en humanitaire elementen (aanvraag 9bis) worden gewoon door verwerende partij naast zich neergelegd.

II.2.3. Maar er is meer. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het familieleven van verzoekende partij in België, noch met de medische elementen in haar dossier.

II.2.4. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motivering, artikel 8 EVRM en artikel 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

2.1.3. De Raad merkt op dat uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van “maximum” drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het vierde lid van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd bij een ernstige bedreiging van de nationale orde of de openbare veiligheid. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de verweerder een inreisverbod kan opleggen, maar dat hij hiertoe niet verplicht is. Uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt geen beoordelingsmarge voor het al dan niet opleggen van het inreisverbod, maar enkel wat betreft het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en het feit dat verzoeker getrouwd is met een Unieburger bevat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering op dit punt. De bestreden beslissing motiveert:

“De vrouw van betrokkene heeft de Nederlandse nationaliteit. Echter, deze inreisverbod is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn vrouw kan zich begeven naar Egypte. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Egypte geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene kreeg op 02.03.2009 een attest van immatriculatie naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging met zijn echtgenote [L.G.] geboren op 02/04/1989 onderdaan van Nederland. Op 12/07/2011 werd er een einde aan zijn verblijfsrecht gesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 26/07/2011. Op datum van 25/08/2011 diende betrokkene beroep in bij de RW tegen bijlage 21. Bij arrest van 21/10/2011 door de RW werd het beroep definitief verworpen. Op datum van 01/12/2011 kreeg betrokkene een nieuwe termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten."

Verzoekers verblijfsrecht in functie van zijn Nederlandse echtgenote werd beëindigd bij beslissing van 12 juli 2011 (bijlage 21) wegens een schijnsituatie van samenwonen. Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad, dat werd verworpen bij arrest 68 963 van 21 oktober 2011. In dit arrest werd vastgesteld dat na een totaal van 12 negatieve controles, zowel op week- als weekenddagen, het niet kennelijk onredelijk was vast te stellen dat er voldoende elementen aanwezig waren die wijzen op een schijnsituatie. Verzoeker diende nooit een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in, noch toont hij aan dat er inmiddels wél sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Evenmin weerlegt verzoeker de overweging in de bestreden beslissing dat er geen hinderpalen bestaan voor het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst.

Waar verzoeker verder betoogt dat nagelaten werd conform artikel 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet rekening te houden met de gezondheidstoestand, blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat werd gemotiveerd omtrent het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard op 10 april 2012. Verzoeker brengt geen enkel element aan waarom deze motivering niet afdoende zou zijn. In de mate dat verzoeker nog verwijst naar de belangen van de minderjarige kinderen, blijkt noch uit het verzoekschrift noch uit de stukken van het administratief dossier dat er in deze zaak sprake zou zijn van de aanwezigheid van minderjarige kinderen.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT